וחובות הקבוע להם זמן אבל פר העלם דבר ושעירי עבודת כוכבים
לא קרבו להם בגלגל עכ"ל ובתוס הזכיר פר העלם דבר ושעירי
עבודת כוכבים שהן חטאות שאין קבוע להם זמן דאפי' חטאות הקבוע
להם זמן כגון שעירי הרגלים לא קרבו לר"ש כדמסיק לקמן תתרגם
מתני' בעולה. (הג"ה וא"כ ביום"כ
לא קרבו לבור בתהל מועד* בעוד
וגבעון לא פריס ולא שעירים כי אם
*תמידים והא דאמרי' בתוספתא ר'
יהודה אומר אבשלום נזיר היה
שנאמר ויאמר אבשלום אלכה נא
ואשלם נדרי אשר נדרתי בחברון כי
נדר נדר עבדך בשבתי בגשור והאי
קרא בהיותם בגבעון כתיב ומפרש
פ"ב דתמורה (דף יד:) שהקריבם
בחברון בבמה יחיד דאי הלך בחברון
להביא כבשים טובים ולהקריבם
בבמה גדולה א"כ מחברון מיבעי
ליה והשתא לר' יהודה אי נזירות
נדר ונדב הוא אתי שפיר שהקריבן
בבמת יחיד בחברון ואי נזירות חובה
הוי א"כ הקריבן בגבעון בתהל
מועד שהיה שם *דלר' יהודה יחיד
נמי מצי מקריב חובות בבמה גדולה
אף בשעת היתר הבמות ולא דייק
בין מחברון ובחברון אבל רבנן
דאמרי נזירות חובה הוא ולא קרב
יחיד חובות אף בבמת נבור בעוד
וגבעון א"כ אבשלום לא נזיר היה
והא קרא דאלכה ואשלם
נדרי מיירי בנדרים ונדבות. הג"ה): *רבי שמעון אומר אף נבור
לא הקריבו כו'. לכאורה ר"ש אדרבנן דלעיל מיירי קאי ואינהו
סברי כרבנן קמאי דמנחות ונזירות לא קרבו בבמה דליכא ביניהו
אלא נסכים כדמפרש לקמיה ש"מ דלר"ש נמי לא קרבו דהא אפי'
בנבור ממעט יותר משאר תנאים והימה דכפ"ק דמגילה (דף ט:)
[במתני' דקתני] אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים זה
הכלל כל הנידר ונידב קרב כו' ומפרש בגמ' כעין פסחים דהייט
חובות הקבוע להם זמן אבל שאין קבוע להם זמן הכא והכא לא קרב
ומוקי לה כר"ש אלמא ר"ש תני האי כללא א"כ מנחות ונזירות קרבי
לר"ש וכדאמרינן הכא לר"מ דתני האי כללא ואי הוה גרסי' במגילה
זה הכלל נידר ונידב בלא כל הוה ניחא ליה דכל דר"מ אתי לרבויי
מנחות ונזירות ועוד יש לומר דהא דפשיטא ליה לר"מ דמנחות ונזירות
שרות משום דתניא בת"כ בפרשת אחרי מות מה שלמים מיוחדין
שהן נידר ונידב קריבין בבמה אף כל נידר ונידב קרב בבמה אף
המנחות והנזירות דברי ר"מ ונקיט תימה אי אהדרינן סמיך דלא מייתי
לה ועוד לר"ש דמגילה מי נפקא מנחה מכלל נידר ונידב ונראה לישב
מתניתין דהכי קאמר דאין חילוק בין במה גדולה לבמה קטנה אלא
פסחים כל הנידר ונידב הקרב בבמה גדולה קרב בקטנה וכל שאין
נידר ונידב* שאין קרב בגדולה אין קרב בקטנה ולא נחת אלא לפרש מה ששותה הגדולה והקטנה אבל *יש נידר ונידב שאין קרב לא בזו ולא בזו
כגון מנחות ונזירות אבל לנידר ונידב דר"מ אין לפרש דלא ליירי במנחות ונזירות דשפיר משמע מלשנא דנידב ועוד דקתני לה בהדיא בת"כ
וכן נראה ודאי לפרש דאהדרינן דתורת כהנים סמיך אע"ג דלא מייתי לה בפ"ב (דף יד:) דאמרי' התם אמר ליה אביי
ולימא מר שלמי פסח דאי שלמי נזיר נידר ונידב הוא תניא זה הכלל כל הנידר ונידב קרב בבמת יחיד וכל שאינו נידר ונידב אינו קרב
בבמת יחיד ותניא המנחות ונזירות קריבות בבמת יחיד דברי ר"מ משמע דמהדרינן דייק ולא מלשנא ומאן דלא תניא נזירות נידר
ונידב קמשני סמי מכאן נזירות: **ורבנן** מנחות אין מנחה בבמה ליחיד. בין בבמה גדולה בין בבמה קטנה קאמר כדתניא איך רבנן
כאן וכאן לא קרבו (נסכים) ליחיד אלא עולה ושלמים בלבד ואמרי' דנסכים איכא ביניהו והו לא הא"ה דעופות נמי לא קרבו לרבנן
דאמרי' בסוף פירקין (דף קיט.) לדברי האומר אין מנחה בבמה אין עופות בבמה מ"ט זבחים ולא עופות דאוקימנא
ההוא קרא לעיל ברים השתחוה (דף קו:) בקדשים שהקדישן בשעת היתר הבמות ותימה *דבסוף פירקין (קיג.) תנן ר' יהודה אומר אין מנחה
בבמה והכא קא"ר יהודה כל שהנבור והיחיד מקריבין בתהל מועד שבמדבר מקריבין בתהל מועד שבגלגל והרי מנחות ועופות דבגלגל
כאן וכאן לא קרבו ולא מיסתבר למימר דהכי דלרבנן כאן וכאן לא קרבו לר' יהודה קרבו *בבמה לנבור דמהיכי תיתי הך דרשא למר ולמר
ועוד א"כ לקמן דפריך חכמים היינו הגא קמא ומשני קרבו נסכים במדבר איכא ביניהו לימא דמנחה קריבה בבמת נבור איכא ביניהו
לרבנן קדמאי קריבה ולבתראי לא קריבה: **מזהלוקת** בחטאת ואשם. בחטאת ואשם של נזירות אחירי:
ואין נוהגין בבמה קטנה. פי' בקונטרס דכתיב בהו להניף תנופה לה' וא"ת הרי מנחה לת"ק דר' יהודה דמתני' דאיתא בבמה קטנה
ואין תנופה והגשה בה וא"כ הכי נמי ליהוי בבמה ולא ליבעי תנופה ויש לומר דהני חזה ושוק ותרומת לחמי תודה עיקר מצותן
בתנופה הלכך בעלה תנופה בעלי איהו אבל מנחה עיקר מצותה קמילה והקטרה:
מזהלוקת בעולה (ואשם) [ושלמים]. של נזירות קאמר *ותימה דמאן דאמר לא קרבו ואפי' בבמה גדולה היכי מצני קרא דאבשלום דכתיב
(שמואל ב טו) ואשלם נדרי דליכא למימר בשאר נדרים דבפרק שני דתמורה (דף יד:) משמע דאיירי בקרבן נזירות:
ותתרגם

מועד שבגלגל זבמוב ל"ק

דומיא ד תמידים ל"ק

ולר"י ל"ק

[איש כל הישר בעיניו (דברים יב) כל"ל]

שיך לע"ל

[נקמין קיט: ע"ש]

שיטה מקובצת

(א) וחובות הקבוע להן: ב) ורבנן מנחות אין מנחה: ג) חובות נמי ליקריב: ד) קריבין ביה בדתנן: ה) קרבנותיו עליו חובה מיהו: ו) היינו בבה בשעת היתר: ז) התנדב את הקרבנות:

תא"ש שקרב בבמה גדולה ל"ק

אבל מודה ר"ש דיש ל"ק

ל"ל דבמתני' תנן ל"ק

ל"ל בבמת נבור

רש"ק מ"ז

ובה"ה דלעיל לא כתבו כן ועי' בתוס' דתמורה דף יד ע"ב ד"ה סמי דמתלגו תמיה זו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חזה וכו' ותודה הס"ד ואח"כ מה"ד ותרומת לחמי תודה לרבינו: (ב) ד"ה ואין נוהגין וכו' תרומה דידיה בבמת יחיד הס"ד:

שקבוע להן זמן מאי טעמא דר"מ דאמר קרא °לא תעשון כל אשר אנחנו דברים יב עושים פה היום אמר להן משה לישראל כי עייליתו לארץ ישרות תקריבו חובות לא תקריבו מנחות ונזירות ישרות נינהו ורבנן ג) אין מנחה בבמה נזירות חובות נינהו אמר שמואל מחלוקת בחטאת ואשם אבל בעולות ושלמים דברי הכל ישרות נינהו וקרבי מותיב רבה *חזה ושוק ותרומת לחמי תודה נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה ואילו הזרוע בשלה שירה אי אמרת בשלמא בעולה ושלמים פליגי הא מני רבנן היא אלא אי אמרת בחטאת ואשם פליגי הא מני אלא אי איתמר הכי איתמר אמר שמואל מחלוקת בעולה ושלמים אבל בחטאת ואשם דברי הכל חובות נינהו ולא קרבי אמר מר וחכמים אומרים כל שהצבור מקריבין באהל וכו' מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא *°איש הישר שופטים יז בעיניו יעשה איש ישרות הוא דליקרוב חובות לא ליקרוב וצבור אפי' חובות ג) ליקרוב ורבי

זבחי שלמים ומפרש בת"כ אין לי שקרבו בבמה אלא שלמים דהא אוקימנא בקדשי במה מנין אף עולה ת"ל זבחים יכול אף חטאת ואשם ת"ל אותם ומה ראית אחרי שריבה ומיעט אמרת מה שלמים הבאים בנדר ונדבה אף כל הבא בנדר ונדבה ולר"מ איתרבו נמי מנחות ונזירות ורבנן דייקי זבחים ולא מנחות אלא דבר הזבוח: **נזירות חובה היא.** דהוה לא התנדב ז)*[אלו] הקרבנות אלא אסר עצמו ל"ק ביין ובתגלחת ומאלו נתחייב בקרבנות: **מתלוקת.** דר"מ ורבנן בנזירות בחטאת ואשם שבה אבל עולות ושלמים דנזיר דברי הכל קרבי: **חזה ושוק.** המורם משלמים ותודה (ה) וארבע חלות המורמות לכהן מארבע מיני חלות שבתודה דכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן וגו' (ויקרא ז): **ואין נוהגין בבמה קטנה.** גרסינן בסוף פירקין (דף קיט:) דכתיב בהו להניף תנופה לה' ולא בבמה ואילו מורם מאיל נזיר דהייטו זרוע בשלה שירה ולא תנייה שמע מינה לא קרבי שלמי נזיר בבמה דאי הוו קרבי הוה תני דלא נהיג ביה נמי תרומה דידיה (ב): **אלא אי אמרת בחטאת ואשם הוא דליג.** אבל שלמי נזיר דברי הכל קרבי הא מני: **אין הוא דחובות לא סקריבו.** ואפי' בגדולה אבל נבור מקריבים חובות: ורבי

תורה אור

תוספתא אור

מסורת הש"ס

ורבי יהודה. דלמר ימיד נמי מקריב חובות בגדולה אמר לך כי כתיב הישר דממעטא יחיד מהקרבת חובות אבעיניו כתיב יח) : אלא לרבי יהודה מה כתיב שם. ואי לאו למעוטי אף מבמה גדולה אתא למה לי דכתיב שם נכתוב כל הישר בעיניו וכיון דבעיניו הייט יב) קטנה פסיטא דאיש תורה אור

הוא דמימעטיע דהא לבור לא מקריבי בה: להכשיר אם הזר. לעבודת במה: זר מוזרק הכהן נפקא לן. לקמן בפירקין דכתיב (ויקרא יז) וזרק הכהן את הדם על מזבח ה' פתח אהל מועד הכהן פתח אהל מועד ואין כהן בבמה אלא אפי' זר ואפי' עבד הכי דרשי ליה בתורת הכהנים: חכמים היינו תנא קמא. רבנן בתרתי הייט רבנן קמאי דהא איכהו נמי הכי אמרי דיחיד לא קרבו אלא עולות ושלמים ולבור קרבי [נמי חובות] דהא מאיש נפקא להו מיעוטא: קרבו נסכים במדבר איכא בינייהו. לרבנן קמאי לא קרבו נסכים במדבר ועולה ושלמים גרידא בלא נסכים קא גמרי דקרבי בבמה דבמדבר לא קרבי דכי תבאו דפרשת נסכים (במדבר טו) להטעינה נסכים במשכן שילה אתא לאחר ירושה וישיבה דלמדן בהשותא (לעיל קיא.) ורבנן בתרתי לטפויי אתו מדתנן משנה יתירא כל שהלבור מקריבין באהל מועד שבמדבר מקריבין בגלגל למה להו למיתני הא רבי יהודה נמי בלבור כוותייהו קאמר והכי איבעי להו למימר כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים אלא לטפויי אדרבנן קמאי אתו ואמרי כל שהלבור מקריבין באהל מועד (א) מקריבין בהל מועד שבמדבר יג) מקריבין בהל מועד שבגלגל ולטפויי נסכים אתו ולמימר דקרבו במדבר לבור וליחיד וכן בגלגל(ב)לשתי הבמות ולמאן דאמרי ליה קרבו במדבר אית ליה דקרבו בבמת יחיד בגלגל דכי תבאו לא אתא אלא להטעינה נסכים לבמה קטנה דהא בגדולה כבר היו קריבין: פשיטא. דבעו למיטעבד פסח: ערל. שנטמא במת מקבל הזאה וטהור מטומאת מת ליגע בקדשים ויליף מהכא דכתיב (יהושע ה) ויעשו את הפסח בגלגל דמשמע שעשאוהו כהלכתו במילה בטהרה ורובן ערלים היו במדבר דכתיב (שם) לא מלו ואמריגן ביבמות בעשרה ביסון שעברו את הירדן לא מהול משום חולשא דאורחא אלא בחד סרי הוא דמהול ואשתכח דטמאי מתים שהיו בהם שהרי רובן טמאי מתים היו שמתו אבותיהם כל אלבעים שנה במדבר ונטמאו בהם ואם לא קבלו הזאה ונטהרו בערלותן אין להם שהות להזות משמלו הא לריך להפרים שלשה ימים בין הזאה להזאה רביעי חמישי ושני וכאן אי לא הזו עד יום אחד עשר ביסון הזאה ראשונה לאחר שמלו הו לא מטי זמן הזאה שניה עד יום חמשה עשר וביבמות איתיה להא דרבי יוחנן בפרק הערל (דף עא.): יד) ותתרגם

מתניתך. דקתני חובות הקבוע להם זמן קרבו בגדולה: בעולה. כגון עולות של תמידין ומוספין לבור קרבו בה עו) [אבל] חטאות הקבוע להם זמן כגון שעירי הרגלים של לבור לא קרבו בה: דאי בחטאת. דאי חובות הקבוע להם זמן בחטאת נמי קאמר: חטאת נדבה מי איכא. ליקרב כיולא בה בקטנה ועל כרחיך עז) מתניתין קמ"ל דלא קרבו לר"ש בגדולה לבד מפסחים אלא חובות שיש כיולא בהן נדבה מדקתני אלא פסחים וחובות הקבוע להם זמן ואי ס"ד כל חובות הקבוע להם זמן קאמר פסחים דקתני למה לי הכי הוה ליה למימר אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים וחובות הקבוע להם זמן והוו להו פסחים בכלל אלא ה"ק אלא פסחים שקרבו בגדולה ולא קרבו בקטנה כלל ושאר דברים שקרבו כאן וכאן אין חילוק בהן אלא שבזו לא קרבו אלא נדבות ובזו קרבו חובות הקבוע להם זמן כדפירש בקונטרס והכי נמי הוה מלי למידק אברייתא דלעיל דקאמר ר"ש אף לבור לא הקריבו כו' ואי משום דלא חייבי התם רבי שמעון בחילוק שבין במה גדולה לבמה קטנה כדאיתא ר"מ על תנא הזכיר פסחים דהא הוו בכלל חובות הקבוע להם זמן ותימה מנא ליה לר' שמעון הא מילתא דחטאת דקבוע להם זמן לא קרב דהא לעיל מפרשינן טעמא דרבי שמעון דיליף מפסח גלגל והא ליכא למילף מפסח דפסח נמי אין כיולא בו נדבה ואי הוה מפרשינן כן דפסח חביב כיולא בו נדבה משום דהוי קדשים קלים כעין שלמים הוה ניחא לבל בקונטרס לא פירש כן וע"ק היכי דייק מדקתני פסחים דלמא הא דקתני פסחים משום דעיקר טעמא מפסח יליף וכן בפ"ק דמגילה (דף ט:) תני פסחים לחוד ופריך בגמרא פסחים ואם לא אלא כעין פסחים ע"כ מה שהזכיר פסחים טפי מאיך משום דכולהו מפסח ילפינן לכן נראה לפרש דקא אמר תתרגם מתניתך בעולה הייט משום דכיון דמפסח יליף אית לן למימר מה פסח שקבוע לו זמן ושמו בלבור כביחיד בשעת היתר הבמות לבור בפסח לאשון ויחיד בפסח שני כדאמרי' פסחים (דף סז.) אים נדחה ואין לבור נדחין אף כל שקבוע להם זמן ושמו בלבור כביחיד בשעת היתר הבמות דהייט עולות שיש בלבור בתמידין ומוספין וביחיד בנדבה אבל חטאת לא משכחת ביחיד בשעת היתר הבמות דאפילו בבמה גדולה לא קרבו חובות ביחיד לרבי שמעון כמו לר"מ ורבנן והכי פירושו דשמעתא ותתרגם מתניתך בעולה דאיכא עולת נדבה ביחיד קרבו והוי דומיא דפסח דאי בחטאת חטאת נדבה מי איכא דמשכחת ביה חטאת ביחיד דאילו חובות ביחיד לא קרבו לא עולות ולא חטאות ופריך ונוקמה במנחה דאיכא חביתים ומשני אין מנחה בבמה וא"ת ונוקמה בשלמים כגון כבשי עצרת דהא איכא ביה שלמי נדבה וי"ל כדפרש"י דכבשי עצרת קק"ל ניהו ושלמי יחיד קדשים קלים ולא משכחת כיולא בהן ביחיד: בדאו

ורבי יהודה אמר לך כי כתיב הישר (*בעיניו) הוא דכתיב אבל בבמה גדולה אפילו חובות נמי ליקרוב אלא הא כתיב איש לאו למימרא דאיש ישרות הוא דליקרוב הא חובות לא ליקרוב כי כתיב איש להכשיר את הזר זר °מוזרק הכהן את הדם על מזבח ה' נפקא מהו דתימא ליבעי קדוש בכורות כמעיקרא קא משמע לן חכמים היינו תנא קמא אמר רב פפא *קרבו נסכים במדבר איכא בינייהו: אמר מר רבי שמעון אומר וכו': מ"ט דרבי שמעון דכתיב °*ויעשו בני ישראל את הפסח בגלגל פשיטא אלא מ) הא קמ"ל דחובות כעין פסח הוא דקרב הא לאו כעין פסח לא קרב ואידך מיבעי ליה לכדרבי יוחנן *דא"ר יוחנן משום רבי בנאה *ערל מקבל הזאה תני תנא קמיה דרב אדא בר אהבה *אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא נ) פסח וחובות הקבוע להן *זמן (א"ל יחיד חובות שקבוע להן זמן מנא ליה א"ל אסמייה) א"ל תתרגם מתניתך בעולת חובה דאיכא עולת נדבה ג) *דאי חטאת יחיד הוא חובות דקביע ליה זמן מי איכא ולוקמה במנחת חיבה דהא איכא חביתין קא סבר *אין מנחה בבמה: באו לשילה וכו': מנא הני מילי א"ר חייא בר אבא אמר רבי יוחנן °כתוב אחד אומר °ותביאהו בית ה' שילה ד) °וכתוב אחד אומר °ויטש (את) משכן שילה ה) אהל שכן באדם וכתיב °וימאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר הא כיצד °לא היתה שם תקרה אלא אבנים מלמטן ויריעות ו) מלמעלן והיא היתה מנוחה: קדשי קדשים: מנא הני מילי ז) א"ר אושעיא דאמר קרא °השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר (אתה) תראה בכל מקום ח) אשר תראה אי אתה מעלה אבל אתה אוכל בכל מקום שאתה רואה אימא בכל מקום שאתה רואה אי אתה מעלה אבל אתה זובח בכל מקום ט) שתראה א"ר ינאי אמר קרא °שם תעלה ושם תעשה רבי אבדימי בר י) חסא אמר אמר קרא ולו

[ל"ל אבעיניו]

[לעיל קיא. קידושין לז:]

יבמות עא:

מגילה טו: ע"ש

ס"א דאי חטאת הפאת נדבה מי איכא

[לעיל קיג.]

ס"ש

ס"ק

ג"ק

מ"ז

ס"ש

ס"ש

ס"ש

ל א פיי' פ"ל מהלכות בית הבחירה הל' ב:

ולו תאנה שילה. תפסחיו ולא מלאתיו במקרא אבל מלאתיו *(ועבר) אחר כן) שנה שהוכתה העיר ולו לא לא משכחת לה כילד ויהי בשמנים שנה וד' מאות שנה וגו' ויבן הבית לה' לא מהן מ' שהיו במדבר נמצא משכנו לארון עד שנכנס הבית ארבע מאות וארבעים והבית מאות והמשיס הרי י"ז יובלות שלימים לא מהן י"ד שכבשו ושחלקו שלא מהן יובלות נמצא בית חרב קודם השלמת היובל י"ד שנה והכי תניא בהדיא בערכין (שם:) י"ז יובלות מנו ישראל משכנכנסו לארץ עד שילו ולו אתה יכול לומר משכנכנסו מנו שאם אתה אומר כן נמצא בית חרב בתחילת היובל ולו אתה מוצא י"ד שנה אחרי אשר הוכתה העיר אלא לא מהן שבע שכבשו ושבע שחלקו ואתה מוצא ארבע עשרה שנה אחר שהוכתה העיר: ארבע עוב. ע"י שאול: בקרית יערים. שם נתמהו לסוף ד' חדשים שעמד בשדה פלשתים שנאמר (שמואל א ה) ותכבד יד ה' אל התשדודים והחזיקום בעפלה חדשה ונתמהו שם ועשה שם עשרים שנה עד שהביאו דוד משם בשנה ראשונה שנעשה מלך על כל ישראל שהיא שנה שמונים למלכו על יהודה: הכי גרסינן עשרה דשמואל עלמנו. שהיה שופט לבדו משמת עלי עד שמלך שאול ובמסכת תמורה (דף יד: ופו.) ה"ג לה עשר שנים שמלך שמואל לעצמו דאותה שנה שאלו להם מלך היא שנה עשירית לשמואל ושאול יחד שהיה שאול הולך אחר עלת שמואל עד שסרח במעשה אגג וסר שמואל מעליו כדכתיב (שמואל א טו) ולא יסף שמואל לראות את שאול וגו' ומלך שוב שאול שתי שנים והן שכתב במקרא (שם יג) ושתי שנים מלך על ישראל דלא חשיב כח) לותם דמלך שמואל בהדיה והייט דאמרינן בסמכת תענית (דף ה:) מי גרס לשאול שיש בגבעה שתי שנים ומחצה תפלתו של שמואל ברמה דבחלי שנה ראשונה סרח ונגזרה עליו מיתה אלא שעמדה לו תפלת שמואל ושבע שמלך דוד בחברון על יהודה ולכשהמליכוהו כל ישראל עליהם הביא את הארון מקרית יערים כפ) עיר דוד הרי עשרים: דכתיב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שאינו שלו ל"ל אחר ד"ה כן פרת: (ב) ד"ה אבכרא לך הכאיתיך: (ג) ד"ה ואיבעית אימא וכו' אחר אשר הוכתה העיר:

גליון הש"ם

גמ' אבכרא לך. ברש"י הגי' אבכרא לי. וכסדר הדורות בהקדמה לות ד' כתב שכן עיקר:

ל"ל רואה שאמרו כל שהוא רואה ואין דבר מפסיק בינו לבינו וקו סוף בפ"

[בארבע כן הוא בע"י וע' רש"י לקמן קיא. ד"ה טוב וגבעון תרא חשיב לסו]

לעיל נג. מגילה כו. יומא יב.

שיטה מקובצת

א] ולו. פ"א ועלה הגבול מורחה תאנת שילה: ב] שאינו שלה תזכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה שלה: ג] שאינו שלה: ד] השנואין שלה: ה] שאמרו כל שרואה ואין דבר מפסיק א"ל והשאר נמחק:ו] אסברא לי אמר ליה כגון כו': ז] לא שרואה כולו אלא אפילו מקצתו: ח] על שפת הנחל ורואה בתוך הנחל: ט] אמר בשלשה תיבת רבי נמחק: י] תיבת כי נמחק: יא] משכן שילה וגו' וכתיב: יב] אדא בר פתנה מאי:יג]בנימין וסנהדרין בחלק תיבת גדולה נמחק: יד] יוסף כדרך שמצינו בבית עולמים שכינה בחלק בנימין וסנהדרין בחלק יהודה אמרי הכי השתא שאול ושמואל ל"ש (רק רש"י ז"ל הוא דגרים הכי עכ"ה): כ] ושבע שמלך דוד בחברון דכתיב: כא] מה"ד שאינם שלה: כב] וגו' בתר ויטוש כו' ותיבת אחר ל"ש: כג] על שם שהיה: כד] מרלא משכחת י"ד אחר שהוכתה העיר מדלא מיתוקם ותיבת שנה נמחק: כה] תיבת שנאמר נמחק: כו] ערכין בפרק שני איתה היא שראש השנה שלה בעשור לחדש: כז] תיבת שנה נמחק: כח] אותו דמלך שמואל: כט] יערים לעיר דוד:

תורה אור

ולו [א] תאנת שילה מקום שכל הרואה אותו מתאנה עליו על אכילת קדשים שלו רבי אבהו אמר אמר קרא °בן פרת יוסף בן פרת עלי עין עין שלא רצתה לזון וליהנות מדבר שאינו [ב] שלו תזכה ותאכל כמלא עיניה רבי יוסי ברבי חנינא אמר °ורצון שוכני סנה עין שלא רצתה ליהנות מדבר שאינו [ג] שלו תזכה ותאכל בין השנואין [ד] תנא *רואה שאמרו [ה] רואה כולו ולא המפסיק בינו לבינו אמר ליה רבי שמעון בן אליקום לר' אלעזר °אסברא [ו] לך כגון בי כנישתא דמעון אמר רב פפא רואה שאמרו לא [ז] רואה כולו אלא רואה מקצתו בעי רב פפא עומד ורואה יושב ואינו רואה מאי בעי ר' ירמיה עומד על [ח] גבי הנחל ורואה (יושב) בתוך הנחל ואינו רואה מאי תיקו כי אתא רב דימי אמר [ט] רבי *בשלשה מקומות שרתה שכינה על ישראל בשילה ונוב וגבעון ובית עולמים ובכולן לא שרתה אלא בחלק בנימין שנאמר °חופף עליו כל היום כל חפיפות לא יהו אלא בחלקו של בנימין [י] כי אזיל אביי אמרה קמיה דרב יוסף אמר חד ברא הוה ליה לכייליל ולא מיתקן והכתיב °ויטש (את) משכן שילה [יא] וכתיב °ויואס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר אמר רב אדא [יב] מאי קא קשיא ליה דלמא שכינה בחלקבנימין [יג] וסנהדרי גדולה בחלק יוסף [יד] מדמצינו בבית עולמים דשכינה בחלקו של בנימין וסנהדרין בחלק יהודה אמר ליה הכי השתא התם מיקרבן נחלות גבי הדדי הכא מי מקרבן [טו] הכא נמי מקרבן *כדאמר רבי חמא בר' חנינא רצועה היתה יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה מזבח בנוי והיה בנימין הצדיק מצטער עליה לבלעה ה"נ רצועה היתה יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של בנימין והיינו דכתיב °תאנת שילה כתנאי חופף עליו זה מקדש ראשון כל היום זה מקדש שני ובין כתיפיו שכן אלו ימות המשיח רבי אומר חופף עליו זה העולם הזה כל היום אלו ימות המשיח ובין כתיפיו שכן זה העולם הבא *ת"ר ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים שנה חסר אחת "ימי אהל מועד שבגלגל ארבע עשרה ז' שכבשו וז' שחלקו ימי אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע נשתיירו לשילה ג' מאות ושבעים חסר אחת ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים חסר אחת מנלן דאמר מר *שנה ראשונה עשה משה את המשכן שניה הוקם המשכן ושלח משה מרגלים שבגלגל ארבע עשרה שבע שכבשו ושבע שחלקו מנלן דקאמר כלב °בן ארבעים שנה אנכי בשלוח משה עבד ה' אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשיב אותו דבר כאשר עם לבבי וכתיב ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה כי עבריה לירדן בר כמה הוי בר שבעין ותמני וקאמר בן חמש ושמונים שנה הרי שבע שכבשו ושבע שחלקו מנלן איבעית אימא מדשבע [טז] שכבשו שבע נמי שחלקו ואיבעית אימא מדלא משכחת לה °בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר: אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע מנ"ל דכתיב °ויהי כהזכירו את ארון האלהים [יז] *)ותנא כשמת עלי הכהן חרבה שילה ובאו [יח] לנוב כשמת שמואל הרמתי חרבה נוב ובאו לגבעון וכתיב °ויהי מיום שבת הארון בקרית יערים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי ה' הני עשרים שנה [יט] עשר שנה *שמלך שמואל בעצמו ושנה שמלך שמואל ושאול ושתים שמלך שאול ושבע [כ] דדוד דכתיב

*) סדר עולם פרק יא

[תענית כפ. סנהדרין סט: ערכין יג.]

יהושע יד

יחזקאל מ

שמואל א ד

שם ז

[תמורה יד: טו.]

סדר עולם פרק יא

ג"י פ"ק ל"ג שנה שמלך שלמה כל ישראל ח' שנים מלך בחברון הרי ל"ג וכו'

דכתיב °והימים אשר מלך דוד על ישראל מ' שנה בחברון מלך ז' שנים [וגו'] ובשלמה כתיב °ויחל לבנותו בשנת ארבע למלכותו *נשתיירו לשילה שלש מאות ושבעים חסר אחת: באו לנוב וגבעון [וכו'] : מנא ה"מ כתיב °אל המנוחה ואל הנחלה *אל המנוחה זו שילה נחלה זו ירושלי' למה חלקן כדי ליתן היתר בין זה לזה א"ל ריש לקיש לר' יוחנן (פ) מעשר שני נמי ליתני א"ל מעשר שם שם מארון קא ילפי כיון דארון לא הוה מעשר נמי לא הואי אי הכי פסח וקדשים נמי דשם שם מארון ילפי דכיון דארון לא הוה אינהו נמי לא הוו א"ל [דאמר לך] הא מני ר"ש היא דאמר אף צבור לא הקריבו אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן אבל חובות שאין קבוע להם זמן הבא והבא לא קרב מעשר בהמה חובות שאין קבוע להן זמן הוא ואיתקש מעשר דגן למעשר בהמה מכלל דלרבי יהודה קרב אין דהאמר רב אדא בר מתנה מעשר שני ומעשר בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה והא בעי בירה ולאו תני רב יוסף שלש בירות הן שילה ונוב וגבעון ובית עולמים הוא תני לה והוא אמר לה לאכילת מעשר שני ואליב' דרבי יהודה : באו לירושלים [וכו'] : ת"ר כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה מנוחה זו שילה נחלה זו ירושלים ואומר °היתה לי נחלתי כאריה ביער ואומר °העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב עליה דברי רבי יהודה ר"ש אומר מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה ואומר °זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה ואומר °כי בחר ה' בציון אוה למושב לו בשלמא למ"ד מנוחה זו שילה היינו דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא למ"ד מנוחה *זו ירושלים נחלה זו שילה אל הנחלה ואל המנוחה מיבעי ליה הכי קאמר לא מיבעיא מנוחה דלא מטיתו אלא אפילו לנחלה נמי לא מטיתו תנא דבי רבי ישמעאל זו וזו שילה רבי שמעון בן יוחי אומר זו וזו ירושלים בשלמא למאן דאמר מנוחה זו שילה

מ"ל דכתיב

ד"ה

ד"ה

ד"ה